

Неда сѣдѣше до царкынѣ Райнѣ, блѣдна като смрть, и боизливо поглѣд'вашекъмъ бабѣтѣ, а кога глава-та Туллина натегнѣ и клюмнѣ, Неда полека излѣзе вѣнѣ, още по-полека ся върнѣ назадъ, дойде при Райнѣ, кога-то ся бѣше унесла, хванѣ ѣ за рѣкѣ — Райна ся стрѣснѣ.

— Охъ ты ли си Недо? рече ты, а мене ся стори.....

И Неда осѣщаше, че ты трепери.

— Царкынѣ, шепнѣ Неда, насъ нѣ чякѣтъ, сичко ѣ готово.... врѣви подирѣ ми.

— Що ѣ готово, погыта Райна?

— Да идемъ царкынѣ, шепнѣ пакъ Неда.

— На кѣдѣ? погыта пакъ Райна.

— Да бѣгамы отъ лоши хора. Коникѣ-тѣ сѣ готовы, чяка нѣ Обрень.....

Райна испрѣва като да бѣше готова да стане да врѣви подирѣ Недѣ, ал' из-веднажъ ся умгысли и рече:

— Нѣ, нека мя заведѣтъ въ Храмъ Божии.

— Що ѣ? що ѣ това? погыта Тулла, кога-то ся събуди.

— Нищо! отговори Неда съ треперливѣ гласѣ.